

NIEUTOLNIE (1) *av*

nieutolnie, [nieutulnie].

Oba e prawdopodobnie jasne (tak w nie- oraz zwykle w -e), o prawdopodobnie pochylone (tak w nieutulony).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w. s.v. tulić.

Tak, że nie można powstrzymywać, ułagodzić: [nie tylko ćielefnego/ ále dáleko bárziefy dufznego vpadku żáluia/ przeto fię też nieutulnie ímęcą GrodzCzyś II 11.]

Zwrot: »nieutulnie [kogoś] płakać«: widząc [żona] mężá w chorobie: Nieutulnie go płákála/ Iz go bárzo miłowála. BierEz P2v.

MK